

เทพบุตรแห่งชาติ กับคุณผู้ชายคนนั้น

3

娱乐圈演技帝

月下蝶影

เย่วเซี่ยเต๋ยอิ่ง

เขียน

ศีตกาล

แปล

โรสพับลิชชิ่ง
กรุงเทพมหานคร

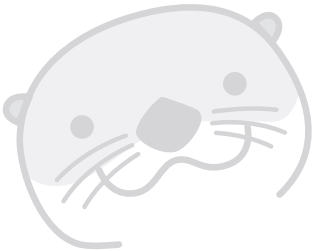

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

กลับมาพบกับผลงานของเยว่เซี่ยเต๋ยอิ่งกันอีกครั้ง กับเรื่องราวที่อ่าน
ได้สบายๆ ยิ้มไปกับตัวละคร แต่ก็มีเรื่องให้เอาใจช่วยไปตลอด

นักเขียนยังคงมีสไตล์การเล่าเรื่องชีวิตเรียบง่าย แต่มาพร้อมมุมมอง
แง่คิดที่อาจเป็นเพียงเรื่องเล็กน้อยซึ่งเรามองข้ามไป แน่หนอนว่าเราเชื่อมั่น
อย่างยิ่งว่าทุกคนจะหลงรักคุณชายกังซีเฉียว พ่อเทพบุตรแห่งชาติเหมือน
อย่างที่เรและบรรดาแฟนคลับของเขาเป็น

กดจออ่าน

Rose
PUBLISHING

กันยายน 2563

บทที่หกสิบแปด

รายการของ สถานีโทรทัศน์แห่งชาติมีมากมาย สตูดิโอที่ใช้
บันทึกเทปก็มีไม่น้อย บางครั้งการที่ดารามาพบกันที่นี้โดยบังเอิญถือเป็น
เรื่องธรรมดาตามาก เหมือนกับตอนที่กุงซีเจียวบังเอิญเจอกับดารารายหลายคน
ที่เพิ่งจะออกมาจากการบันทึกเทปรายการหนึ่งพอดี

“สองสามคนนี้นะพ้นช่วงดังไปแล้ว แต่ก็นับว่าเป็นนักร้องที่ยังพอ
มีลู่ออกอยู่ละนะ พวกเขาถืออาชีพการที่ตายไปครึ่งตัวแล้วพวกนี้มาหากิน
นั่นแหละ” เงินแคอกระซิบเตือนข้างหูกุงซีเจียว “แค่หักทายก็พอ”

กุงซีเจียวพอจะจำคนเหล่านี้ได้ เมื่อก่อนพวกเขาเป็นที่รู้จักไปทั่ว
หย่อมหญ้าเพราะเพลงเพลงเดียว แต่หลังจากนั้นก็หมดแรงจะสานต่อ
ได้แต่ใช้เพลงเดียวหากินไปทั่ว จากนั้นก็รักษาสถานะนักร้องเอาไว้ได้อย่าง
กระอักกระอ่วนเต็มทน

แต่ไม่ว่าอย่างไร คนเหล่านี้ก็ยังมีเพลงหนึ่งที่เป็นที่ชื่นชมไปทั่ว
ถ้าเทียบกับนักร้องที่จมหายไปโดยยังไม่ทันดังด้วยซ้ำก็นับว่าคนพวกนี้ดีกว่า
มาก

หลายปีมานี้วงการเพลงค่อนข้างซบเซา สถานีทางออนไลน์ก็ผลิต
นักร้องออนไลน์ขึ้นมาไม่น้อย ตลาดเพลงดั้งเดิมก็ยิ่งเลือนรางจางหาย
นำมาซึ่งปรากฏการณ์ประหลาดอย่างหนึ่งของวงการบันเทิง นั่นคือนักร้อง
ดังกลับมีสถานะไม่เท่านักแสดง แต่นักร้องใหญ่ทั้งหลายกลับมีสถานะสูงส่ง

เป็นพิเศษ

กงซีเฉียวเป็นฝ่ายออกตัวทักทายนักร้องเหล่านั้นก่อน เขาเห็นใบหน้าของคนเหล่านั้นทั้งดูอยากจะทำใจและอยากจะทำรักษาทำที่เอาไว้ แม้ในใจของเขาจะรู้สึกเหนื่อยหน่าย แต่ต่อหน้ากงซีเฉียวกลับต้องรักษาทำที่เคารพบนอบที่รุ่นน้องมีต่อรุ่นพี่อยู่ จนกระทั่งคนเหล่านั้นเดินไปแล้ว กงซีเฉียวจึงค่อยเข้าลิฟต์

เมื่อขึ้นไปชั้นบนก็มีทีมงานมารับเขา คนกลุ่มหนึ่งกรุ้มเข้ามาพาเขาไปแต่งหน้า ทำทิวของคนเหล่านั้นทั้งเป็นมิตรและกระตือรือร้น การต้อนรับดูมีระดับมากกว่าต้อนรับดาราน้ำใหม่ทั่วไป แม้แต่เงินเคอที่เป็นผู้จัดการส่วนตัวเองก็ยังได้รับการต้อนรับอย่างสุภาพเกรงใจเช่นกัน

ถ้าเทียบกับโทรทัศน์ช่องดาวเทียมท้องถิ่นแล้ว สถานีโทรทัศน์แห่งชาติจะให้ความสำคัญกับคุณลักษณะของดาราในรายการว่าไร้มากกว่า ไม่ใช่ว่าดาราคอนเทินกำลังดังแล้วจะทำเอาใจใส่ดาราคอนเทิน ถ้าทำแบบนี้ก็จะไม่สอดคล้องกับสไตลิ่งสูงส่งเยนชาของสถานีโทรทัศน์แห่งชาติ อย่างเช่น กงซีเฉียวซึ่งเป็นดาราที่กำลังดัง หากยึดตามมาตรฐานที่ผ่านๆ มาของสถานีโทรทัศน์แห่งชาติก็คงจะไม่จัดให้ชายหนุ่มมาออกรายการยิ่งใหญ่ไฮโซอย่างอยู่ชินถานแน่นอน แต่ว่ากงซีเฉียวยังมีอีกสถานะหนึ่ง นั่นคือจิตรกรพู่กันจีน เป็นจิตรกรพู่กันจีนวัยหนุ่มที่ทำให้สื่อมวลชนต่างประเทศและผู้ที่มีงานอดิเรกเป็นการวาดภาพพู่กันจีนตกตะลึงอ้าปากค้างกันมาแล้ว

ดาราที่กำลังดังนั้น พวกเขาไม่เห็นว่าจะล้ำค่าหายากตรงไหน แต่คนหนุ่มที่ทำชื่อเสียงให้ประเทศชาตินั้น พวกเขาเห็นว่าเป็นบุคคลที่มีค่าหายากยิ่ง ยิ่งไปกว่านั้น หลายวันให้หลังพวกเขาก็จะเอาเทปบันทึกภาพงานแลกเปลี่ยนศิลปวัฒนธรรมนานาชาตินั้นมาฉายด้วย เมื่อมีตัวแทนประเทศอย่างกงซีเฉียวอยู่ก็ไม่เพียงแต่จะรับรองเรื่องเรตติ้งได้เท่านั้น แต่ยังใช้โอกาสนี้โปรโมตการวาดภาพพู่กันจีนได้ด้วย นี่คือเรื่องที่จะดีไปกว่านี้ไม่มีอีกแล้ว

ชาวที่กงซีเฉียวจะร่วมรายการสดอยู่ชินถานนั้น สถานีโทรทัศน์แห่งชาติช่องสามได้เผยแพร่ออกไปนานแล้ว ดังนั้นต่อให้เหลืออีกสิบนาที

กว่ารายการจะเริ่มก็มีเหล่าแฟนเดี่ยวมานั่งรออยู่หน้าจอโทรทัศน์กันอย่าง
ว่านอนสอนง่ายเรียบร้อยแล้ว

เวลาสองทุ่มสี่สิบนาทีตามเวลาของเมืองตั้งตู เพลงเปิดรายการ
ฮู่ยี่ชินถานที่ทุกคนคุ้นเคยกันดีก็ดังขึ้น ครอบครัวที่เคยชินกับการดูช่องนี้
ไม่น้อยพากันมานั่งหน้าจอโทรทัศน์ ตื่นตากับความสงบหลังวันอันวุ่นวาย

หลังจากเสียงเพลงเปิดรายการก็เป็นการแนะนำตัวบุคคล สไตส์การ
ตัดต่อของสถานีโทรทัศน์แห่งชาติดูยิ่งใหญ่มั่นคงเรื่อยมา พวกเขาจะไม่ใช้
ถ้อยคำเบาหวิวโอเวอร์ในการแนะนำแขกรับเชิญ แต่คำที่ใช้จะฟังดูจริงจัง
ทำให้ผู้ชมทุกคนรู้สึกได้ถึงความใส่ใจของพวกเขา

สุดท้ายการแนะนำตัวบุคคลก็จบลงด้วยภาพที่กงซีเดี่ยววาดภาพ
พู่กันจีนโดยมีสื่อต่างชาติล้อมรอบ ใบหน้าหล่อเหลาสว่างมของเหลียงจิ้ง
ปรากฏต่อหน้าทุกคน เขาใช้วิธีที่ทุกคนคุ้นเคยเปิดรายการ

กงซีเดี่ยวที่นั่งอยู่ข้าง ๆ แค่ต้องยิ้มอย่างสง่างามอย่างเดียว จากนั้น
ก็รอให้เหลียงจิ้งพูดเปิดรายการเรียบร้อยแล้วจึงหันไปทักทายกับกล้อง
เท่านั้นก็พอ

เหลียงจิ้งเป็นพิธีกรที่ดีมาก เขาคุมจังหวะรายการเก่ง คำพูดคำจา
ก็ฟังดูอ่อนโยน ไม่ทำให้แขกรับเชิญรู้สึกต่อต้าน

กงซีเดี่ยวตั้งใจสร้างภาพลักษณ์เป็นชายหนุ่มที่สง่างามรู้มารยาท แต่
ก็ไม่เมื่อดม่นจนเกินไป ดังนั้นในเรื่องของการพูดการจาเขาจึงพยายามพูด
ให้เข้ากับเหลียงจิ้งให้มาก ๆ

“วันนี้ผมดีใจมากเลยครับที่ได้พูดคุยกับเสี่ยวเฉียว” สีหน้าของ
เหลียงจิ้งเข้ากับรอยยิ้มที่ทำให้ดูสดใสมากกว่าปกติ “ผมเลยอยากจะขอร้อง
แบบไม่ค่อยเกรงใจสักอย่างหนึ่ง ไม่รู้ว่าคุณพอจะตอบสนองคำขอร้อง
นี้ได้หรือเปล่า”

กงซีเฉียวได้ยืนดั่งนั้นก็ยิ้ม “พี่เหลียงพูดมาเลยครับ”

“ในเมื่อคุณมาแล้ว ก็ต้องทิ้งของขวัญอะไรเอาไว้ให้รายการเรา
สักหน่อย ผมไม่โลภนะ ขอแค่ภาพตัวอักษรจีนสักภาพให้พวกเราถือครับ”
เหลียงจิ้งยิ้มพลางเอ่ย “คุณไม่รู้อะไร เมื่อเข้าผู้กำกับรายการเตี๋นผม

ตลอดเลยว่าย่าลิ้มชอบภาพตัวอักษรจีนจากคุณลักภาพ พอรายการเริ่มผู้กำกับรายการก็บอกป้ายสัญลักษณ์ในมือใส่ผมตั้งหลายครั้ง ผมจะแก้มิ่งทำเป็นไม่เห็นก็ไม่ได้ซะด้วย”

ที่จริงด้วยสถานะในสถานีโทรทัศน์แห่งชาติของเหลียงจิ้ง หากอยากจะได้ภาพตัวอักษรจีนจริงๆ ละก็ ตอนรายการจบมาออกกองซีเจียวลักคำเขาก็คงปฏิเสธไม่ได้อยู่แล้ว แต่การที่เหลียงจิ้งพูดเรื่องนี้ขึ้นมาในรายการแถมยังพูดเสียโอเวอร์ขนาดนี้ก็เพราะตั้งใจจะยกย่องเขา

“มิกล่าครับ มิกล่า แค่นี้เหลียงกับผู้กำกับถูกใจตัวอักษรจีนของผมก็ถือเป็นเกียรติแล้วครับ ถ้าพี่ๆ ไม่รังเกียจก็ขอเชิญชมผลงานน่าเกลียดของผมครับ” เมื่ออีกฝ่ายทอดบั้นได้ให้เขา เขาไม่เพียงแต่จะก้าวขึ้นบันไดไปเท่านั้น แต่ยังขึ้นไปอย่างถ่อมตัวด้วย เมื่อทำแบบนี้ ทุกคนก็จะดูดีกันทั้งหมด

ทีมงานของรายการเตรียมทุกอย่างเอาไว้เรียบร้อยแล้ว กงซีเจียวเดินไปที่โต๊ะ เขาหยิบพู่กันออกมาจุ่มหมึกแล้วก็พบว่าไม่ใช่ใช้น้ำหมึกสำเร็จรูปแต่เป็นหมึกที่ฝนออกมาจากแท่น อุปกรณ์อื่นๆ ก็เป็นของเก่าแก่ เรียกว่าประณีตเป็นอย่างมาก

เมื่อเชิญให้คนอื่นมาเขียนภาพตัวอักษรจีนให้ เครื่องเขียนสี่ประการ¹ ก็เตรียมมาอย่างเอาใจใส่ ถือว่าเป็นการแสดงท่าทีเคารพให้เกียรติกัน การที่รายการσύชินถานเตรียมของเหล่านี้เป็นการแสดงความเคารพเขาอย่างมาก

ท่าดีต่อเรา เราทำดีตอบ ตอนที่กงซีเจียวลงพู่กัน ท่าทีของเขา ก็ดูใส่ใจขึ้นไม่น้อย

ตอนที่เขาจับพู่กัน กล้องก็ซูมเข้าไปใกล้ จับภาพโคลสอัพเต็มจอ ทำให้ท่าทางและสไตล์ลายเขียนตัวหนังสืออันแสนงดงามสมบูรณ์ของเขา ถูกถ่ายทอดออกมาผ่านหน้าจอโทรทัศน์

¹ เครื่องเขียนสี่ประการ หรือที่เรียกว่า เหวินฟางซื่อเป่า เป็นองค์ประกอบของเครื่องเขียนที่ใช้เขียนหนังสือหรือวาดภาพในสมัยโบราณ ประกอบด้วยพู่กัน กระดาษ หมึก และแท่นฝนหมึก

“จันทรักระจ่างตาดาราเคียงคู่ ทางช้างเผือกไกลสุดกู่เมฆาตุตุจ
คลื่นธาร”

“ดีมาก!” เมื่อกงซีเฉียวจรตพู่กันครั้งสุดท้ายเรียบร้อย เหลียงจิ้ง
ที่ยืนดูอยู่ข้างๆ ก็อดร้องชมไม่ได้ เขาเองก็สนใจเรื่องการเขียนพู่กันจีน
เช่นกัน หลายปีมานี้ก็ได้ภาพตัวอักษรจีนจากคนอื่นมาไม่น้อย คนที่มาออก
รายการของเขาแล้วแสดงการเขียนพู่กันจีนก็มีอยู่บ้าง แต่เมื่อเทียบกับ
ตัวอักษรของกงซีเฉียวแล้วก็ดูเหมือนจะมีสไตล์และสง่างามน้อยกว่ามาก

บางครั้งการเขียนพู่กันจีนก็ต้องขึ้นอยู่กับอารมณ์ศิลปะ ที่แล้วมา
คนที่มาทักภาพพู่กันจีนเอาไว้ในรายการของเขา หากไม่ใช่คนที่ระมัดระวัง
เป็นอย่างมากก็เป็นคนที่กลัวว่าจะเขียนภาพเขียนตัวอักษรตรงไหนไม่ดี
มีจุดบกพร่องอะไรหรือเปล่า แต่กงซีเฉียวนั้นเมื่อจรตพู่กันลงไปแล้วกลับ
เขียนสองประโยคนั้นออกมาได้อย่างมั่นใจและเป็นตัวของตัวเองมาก
ท่วงท่าก็ดูสง่าผ่าเผยยิ่งนัก

บางคนก็เขียนตัวอักษรจีนเพียงเพื่อเป็นงานอดิเรก แต่บางคนเขียน
ตัวอักษรจีนเพื่อเอาไว้โอ้อวดเท่านั้น แต่ท่าทีของกงซีเฉียวนั้นเห็นได้ชัดว่า
เป็นอย่างแรก เพราะทัศนคติยามที่เขาเขียนตัวอักษรจีนเหมือนกับเวลา
ที่กินข้าวหรือดื่มน้ำ มันดูเรียบง่ายจนไม่ควรค่าให้ยกมาพูดถึง

ทว่าตัวอักษรจีนที่เขาเขียนออกมาอย่างสง่าผ่าเผยและสบายๆ นั้น
กลับดูงดงามเป็นอย่างมาก คนที่เป็นกึ่งมืออาชีพอย่างเหลียงจิ้งมองดูแล้ว
คันในหัวใจแทบทนไม่ไหว แทบอยากจะเก็บเอาภาพตัวอักษรนั้นมาไว้ในมือ
ตัวเอง น่าเสียดายที่หลังกล้องยังมีผู้กำกับรายการคอยจ้องเขม็งอยู่ เขา
คงไม่อาจทำกิริยาแย่งอะไรมาเป็นของตัวต่อหน้ากล้องได้

กงซีเฉียวลงชื่อและประทับตราส่วนตัว เขาวางพู่กัน จากนั้นก็เอ๋ย
กับเหลียงจิ้ง “ทำให้ขายหน้าแล้วละครับ”

มืออาชีพมองเห็นศิลปะ มีอสมัครเล่นมองเห็นความสนุกสนาน
ผู้ชมหน้าจอโทรทัศน์นั้นแม้ไม่รู้ตัวอักษรจีนที่กงซีเฉียวเขียนนั้นดี
มากน้อยแค่ไหน แต่ก็ไม่ได้เป็นอุปสรรคต่อความชื่นชมที่พวกเขาจะมีต่อ
กงซีเฉียวเลย

ดูพ่อหนุ่มคนนี้สิ ทำยีนก็ยังคงงามขนาดนี้ อย่างกับต้นสนเล็ก
เรียวชะลุค มีชีวิตชีวาจริง

ไหนจะทำที่จับพู่กันเขียนตัวอักษรนั้นอีก ช่างงามสง่า สะอาดสะอ้าน
งดงาม ดูก็รู้ว่าเป็นคนที่ได้รับการอบรมสั่งสอนจากที่บ้านมาเป็นอย่างดี

ตัวอักษรนั้นงดงามจริง ๆ ถึงจะไม่รู้ว่าเป็นศิลปะการเขียนพู่กันแบบไหน
แต่ว่าคนเขาออกจะดูดีนี่นา!

อย่างไรเสียเมื่อตัวอักษรจีนนี้ออกอากาศไปแล้ว กงซีเฉียวก็คงเรียก
คะแนนแฟน ๆ รุ่นคุณย่าคุณยายกับรุ่นคุณแม่มาได้ไม่น้อย ทำให้คุณย่า
คุณแม่จำนวนไม่น้อยเวลาสั่งสอนลูกก็คงจะไม่ลืมพูดถึงประโยคที่ว่า
พวกหนูก็ตามดาราไม่ใช่เธอ พ่อหนุ่มที่ชื่อกงซีเฉียวนั้นนะเก่งมากเลยนะ
เขาไม่ได้แค่หน้าตาดี จบจากมหาวิทยาลัยชื่อดังเท่านั้น แต่เขียนตัวอักษรจีน
ก็ยังสวยด้วย ถ้าพวกหนูไม่ตั้งใจเรียนเหมือนเขา จะยังมีหน้าไปตามดารา
ได้ลงอีกหรือ

ดังนั้นกงซีเฉียวจึงได้ฉายาอีกหลายฉายา นั่นก็คือ ดารา “ลูก
บ้านอื่น” “ไอ้ดอลที่ทำให้แม่วางใจมากที่สุด” “ถ้าจะตามดาราก็มาตาม
คุณชายเฉียวสิ”

ถึงขั้นมีผู้ปกครองเขียนจดหมายไปที่สถานีโทรทัศน์แห่งชาติ
โดยเฉพาะ บอกว่าสถานีโทรทัศน์แห่งชาติควรจะเชิญดาราแบบนี้มาร่วม
รายการให้มาก ๆ พวกเขาจะได้ไม่ต้องกลัวว่าลูก ๆ จะเลียนแบบอะไร
ที่ไม่ดี แล้วก็ขอถามอีกเรื่องหนึ่งด้วย คือพวกคุณรู้หรือเปล่าว่าเด็กคนนี้มี
เคล็ดลับการสอบเข้ามหาวิทยาลัยอย่างไรบ้าง

ดังนั้นกงซีเฉียวจึงโดนเพื่อนร่วมอาชีพหมั่นไส้ขึ้นมาแบบแปลก ๆ
หลายคนทีเดียว

คนที่หน้ากล้องสมบูรณ์แบบ แต่หลังกล้องก็เจ็บจระเข้แฉะ
อย่างเขาเคยสนใจเรื่องพวกนั้นเสียที่ไหนกัน วันต่อมาหลังจากไปบันทึกเทป
รายการเรียบร้อยแล้ว เขาก็กลับมาที่กองถ่ายเพื่อรับการทรมานจากผู้กำกับต่อ

คราวนี้พอเขาถ่ายส่วนของตัวเองเสร็จก็ไปนั่งอยู่ที่มุมหนึ่ง แล้วก็
นั่งคุยเล่นกับพวกเจินอู๋ ได้นี่ แล้วก็เจินเหวิน

“ได้ข่าวว่าหลังจากโฆษณาทำดีเพื่อสังคมของนายออกอากาศไปแล้ว ก็มีแฟนคลับไปบริจาคให้มูลนิธิการกุศลเพื่อผู้พิการทางการพูดและการได้ยินกันไม่น้อยเลยนี่ อิทธิพลของคนดังนี่ไม่เลวเลยจริง ๆ นะ” เฉินอี้ฉิงถุขนม กินไปพลงหัวเราะไปพลง “ไอตอลที่ทำให้คุณเม่แว้งใจที่สุด ไม่ทราบว่าคุณมีความคิดเห็นอย่างไรบ้างครับ”

กงซีเฉียวยื่นมือมาแย่งขนมในมืออีกฝ่าย เขาเลิกคิ้วแล้วว่า “อย่ามาขำฉันนะ ไม่กี่วันก่อนใครบางคนยังได้รับเลือกให้เป็นดาราดงญาแฟนหนุ่มสุดเพอร์เฟ็กต์อยู่เลยไม่ใช่หรือ”

ตอนที่ข่าวไต้หวันคอบกับเฉินอี้เฉียวแพร่ออกไปใหม่ ๆ นั้นไม่ค่อยมีคนเห็นดีเห็นงามด้วยเท่าไร ทว่าตั้งแต่มีแฟนคลับถ่ายภาพพวกเขาสองคนไปออกงานอย่างใกล้ชิดกันบ่อยเข้า แถมยังมีคนไปเจอเงินอื้อฟรังตัวเพื่อไปต่อแถวซื้อขนมที่ได้นี้ชอบกินให้เธอ ความคิดของทุกคนก็ค่อย ๆ เปลี่ยนไป

อายุมันทำไม คนเขารักกันดี คนนอกยื่นปากเข้ามายุ่ง มันจะมีความหมายอะไร

“ใช่ ๆ คุณดาราดูผู้มีความเป็นแฟนหนุ่มเต็มร้อย” เฉินเหวินยืมตาหยมองไปทางไต้หวัน “พีไต้ พีว่าจริงไหมคะ”

ไต้หวันโดนล้อก็ไม่ได้โกรธอะไร กลับกัน เธอลบยื่นมือมาดึงแก้มเฉินเหวิน “เป็นศิษย์ที่บังอาจนัก กล้าล้อเลียนอาจารย์รี ระวังเถิด ข้าจะเฉดหัวเจ้าออกจากสำนัก”

ในภาพยนตร์ทั้งคู่แสดงเป็นอาจารย์กับศิษย์ ประกอบกับพวกเขาจากบริษัทต้นสังกัดเดียวกัน เวลายุ่นนอกภาพยนตร์จึงสนิทกันพอควร

เฉินอี้เห็นแบบนี้ก็ไม่กล้าเข้าไปแทรก เขาหันมาพูดกับกงซีเฉียว “พูดจริง ๆ นะ โฆษณาทำดีเพื่อสังคมของนายนั้นนะทำออกมาดีมากเลย ผลที่ได้ก็ดีด้วย พอมีโฆษณาทำความดีเพื่อสังคมเป็นไบเบ็กทาง แล้วต่อไปเส้นทางของนายคงจะยิ่งสะดวกสบายมากขึ้นแน่” ถ้าบอกว่าเขาไม่อิจฉากงซีเฉียวเลยก็คงเป็นการเสแสร้ง แต่คนเราแต่ละคนมีชีวิตของตัวเอง อิจฉาคอนอื่นไปก็ไม่มีประโยชน์ สู้ทำจิตใจตัวเองให้ชัดตรง พยายามทำเรื่องของตัวเองให้ดีขึ้นอย่างสุดความสามารถจะดีกว่า “ตอนนี้นายมีโอกาสดิบโต

ก็อย่าพลาดโอกาสนี้ล่ะ วงการนี้แหละ ดาราที่อยากจะขึ้นแท่นมีไม่น้อย แต่โอกาสกลับมีแค่แวบเดียว อย่าเสียโอกาสดี ๆ ตอนนี้อย่าไปโดยเปล่าประโยชน์ เด็ดขาดเลย”

กงซีเฉียวพยักหน้า เขาเข้าใจความหมายของเงินอื้อ ที่มงานของเขา ก็ผลักดันให้เขาเติบโตโดยตั้งใจจะ让他ขึ้นไปสู่ที่สูง แต่มีกลิ่นอายติดติด ดั้งนั้นสองปีมานี้จึงเป็นช่วงเวลาสำคัญในการเติบโตของเขาในวงการนี้

กงซีเฉียวหยิบโทรศัพท์มือถือออกมาสไลด์ดูเว่ยปั๋วครู่หนึ่ง เขาพบว่า มีแฟนคลับชั้น ม.หกคนหนึ่งโพสต์รูปที่มีโจทย์คณิตศาสตร์ให้เขาในช่อง คอมเมนต์เพราะอยากให้เขาช่วยแก้โจทย์ให้ แฟนคลับไม่น้อยก็มาร่วมสนุก โดยการกดไลค์คอมเมนต์นี้กันยกใหญ่ ทำให้คอมเมนต์นี้ขึ้นไปอยู่อันดับ ที่สองในการจัดอันดับคอมเมนต์ฮ็อตฮิต

เมื่ออ่านโจทย์คณิตศาสตร์นั้นเรียบร้อย กงซีเฉียวก็ให้ลู่อี๋เสี่ยวเหยาหา กระดาษกับปากกามาให้ จากนั้นก็เขียนขั้นตอนการแก้โจทย์สามแบบลงไป ทั้งยังเขียนสูตรคณิตศาสตร์ที่ต้องใช้ลงไปด้วย

เมื่อเขียนเสร็จเรียบร้อยก็ถ่ายรูป เอาไปตอบแฟนคลับคนนั้น จะเกาะประเด็นด้วย แต่ก็ไม่ทำให้คนรู้สึกต่อต้านด้วยอย่างไรนั้น ในใจของเขารู้ดี ดั้งนั้นการช่วยแฟนคลับทำโจทย์ยาก ๆ แบบนี้จึงเป็นวิธี เรียกคะแนนแฟนคลับที่ดีวิธีหนึ่ง

กงซีเฉียวคิดเอาไว้ไม่ผิด หลังจากเขาตอบแฟนคลับคนนั้นแล้ว ไม่นานก็มีคนบันทึกภาพหน้าจอที่เป็นลายมือของเขาไปแชร์กันไม่น้อย ช่วยไม่ได้ ในบรรดาดาราทั้งหลาย คนที่จะเป็นเด็กเรียนนั้นมีน้อยมาก อย่างกงซีเฉียวนี้ทั้งเป็นที่พูดถึงแล้วก็ทั้งไม่มีเรื่องเสื่อมเสีย พวกเขาจึง มาร่วมวงกันอย่างสนุกสนาน

“ข้อนี้มีวิธีแก้เยอะขนาดนี้เลยหรอเนี่ย ฉันมี ความรู้ เพิ่มขึ้นอีกละ”

“เด็กเรียนก็คือเด็กเรียน โจทย์แบบนี้ ฉันเห็นแล้วถึงกับมีน แต่ เด็กเรียนกลับแก้โจทย์ด้วยวิธีที่แตกต่างกันได้ขนาดนี้ นี่คือการแตกต่าง ระหว่างเด็กเรียนกับเด็กหลังห้องใช่ไหม”

“ฉันว่าไม่ใช่เด็กเรียนหรอก แต่เป็นเทพแห่งการเรียนต่างหาก

ที่เขียนนี้ลายมือสวยจริง ๆ ฉันว่าแค่ตัวหนังสือไม่ก็ตัวนี้ก็พาตหน้าฉัน
ได้เต็ม ๆ แล้ว คุณแฟนคลับที่โชคดีมีคุณชายเฉียวมาตอบคำถามให้
คนนั้นนะ เห็นแก๊ใจหทัยที่คุณชายเฉียวเขียนแก๊ด้วยลายมือตัวเองเถอะ
นะคะ คุณจะต้องสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้คะแนนดี ๆ มาให้ได้เลยนะ
ไม่อย่างนั้นจะมีหน้าไปบอกได้ยังไงว่าคุณเป็นแฟนเฉียว ช่างเถอะคะ
ไม่พูดแล้ว ฉันขอไปอ่านหนังสือคณิตศาสตร์สักสองสามเล่มเพื่อสงบจิต
สงบใจก่อนนะคะ”

ทีมงานของกงซีเฉียวอาศัยเรื่องนี้สร้างภาพลักษณ์เทพแห่งการเรียน
ให้ชายหนุ่มเช่นกัน พอดีกับที่ช่วงนี้กงซีเฉียวไม่มีผลงานภาพยนตร์หรือ
ละครออกฉาย พวกเขาคิดว่าใช้โอกาสนี้สร้างกระแสให้กงซีเฉียวสักหน่อย
ก็ไม่เลว

เงินเค่ออ่านคอมเมนต์ในเวებว่เสร็จก็อดยิ้มไม่ได้ ในฐานะดารา
กงซีเฉียวเป็นคนที่รู้จักหาแฟนคลับมากที่สุดในบรรดาดาราทั้งหมดที่เขา
ดูแลอยู่ การที่บางครั้งกงซีเฉียวก็ดูสูงส่งเย็นชา หรือบางครั้งก็ติดดินนั้น
ไม่ได้ทำให้คนรู้สึกวาโดนบิบคั้นหรือลำบากลำบากอะไร ต่อให้เสียความ
เป็นเทบบุตรไปก็ไม่ทำให้คนรู้สึกวาห่างเหินหรือรู้สึกวาไม่ใช่ความจริง

ตอนนี้เขาอยู่ในตำแหน่งที่ตรงกับสถานะตัวเองเป็นอย่างมาก ซึ่งจะ
เป็นประโยชน์ต่อการเติบโตต่อไปในภายภาคหน้า บางครั้งดาราอาจจะ
สร้างภาพลักษณ์ในชีวิตจริงมากเกินไปเสียจนส่งผลกระทบต่อสถานะที่
ผู้กำกับมองดาราคนนั้น ส่งผลทำให้เสียบหิต ๆ ไปมากมาย และการหา
แฟนคลับด้วยการแกล้งบ้าแกล้งโง่ก็ไม่ใช่วิธีที่จะได้ผลเสมอไป ถ้าไม่มี
ผลงานดี ๆ ออกมา แฟนคลับก็จะค่อย ๆ จากไป ต่อให้ทำตัวแกล้งโง่แกล้งบ้า
ทุกคนหัวเราะฮา ๆ กันไปหมดแล้วก็คงหันหนีหมด ใครจะเอาคนเหล่านี้
มาใส่ใจเล่า

ทัพหน้าของกงซีเฉียวได้โฆษณาทำดีเพื่อสังคมกับรายการอยู่ซินถาน
มายกระดับความเทพของตัวเองให้สูงขึ้น และเนื่องจากเขาช่วยแก๊ใจหทัย
คณิตศาสตร์ให้แฟนคลับ ทำให้เขาได้ใกล้ชิดกับแฟนคลับมากขึ้นอีก การ
ยกสถานะสูงขึ้นและใกล้ชิดขึ้นนี้เพียงพอที่จะช่วยดึงเอาแฟนคลับที่รักเขา

จากใจจริงมาได้ส่วนหนึ่ง

จันทร์กระจ่างดาราร่างพราย ทิวทัศน์ยามราตรีกำลังดงาม ณ สถานที่
ถ่ายทำภาพยนตร์เรื่อง *ชีวเงิน*

กงซีเฉียวยืนอยู่บนยกพื้น เขาสวมชุดสีขาวพลิ้วไหวที่ใช้แสดงใน
ภาพยนตร์ เพื่อแสดงออกถึงความสูงส่งเย็นชาของตัวละครเอก แขนเสื้อ
ชายเสื้อที่เขาสวมอยู่จึงต้องสะบัดไหวอย่างบ้าคลั่งตามแรงจากพัดลมยักษ์
ดูมีกลิ่นอายของเซียนเต๋ิมที่ แต่เมื่อถ่ายทำเสร็จเขาก็รีบกระโดดลงจาก
ยกพื้นแล้วจับวิกผมตรงหน้าผากเอาไว้ จากนั้นก็พูดกับผู้กำกับเจียว
“ผู้กำกับครับ ลมแรงเกินไปแล้ว น้ำตาผมจะไหลอยู่แล้วเนี่ย”

“หรือว่าเธออยากให้ทีมงานใช้เชือกดึงชายชุดของเธอล่ะ” ผู้กำกับ
เจียวกลอกตา “กองเราไม่ใช่วิธียาบกระด้างพรรคั้นหรือกระนะ คนดูเขา
ไม่โง่เสียหน่อย มองเว็บเดี๋ยวก็รู้แล้วว่าใช้เชือกดึงเอา ไม่มีความสุนทรีย์
เลยสักนิด”

“สุนทรีย์ของกองเราจะมีครบหมดแล้วนะครับ แต่หนึ่งตามผมจะโดน
ลมพัดจนพลิกกลับเสียก่อนนะสิ” กงซีเฉียวขี้ตาพลางเอ่ย “เห็นแก่ความ
ลำบากของผมเถอะ ให้ผมหยุดสักครึ่งวันนะ”

“อย่าแม้แต่จะคิด” ผู้กำกับเจียวเลิกคิ้ว “ไม่ต้องมาอ้อนฉันเลย
รีบป็นขึ้นไปบนยกพื้นเดี๋ยวนี้ จะได้ถ่ายฉากต่อไปกันต่อ”

ทีมงานคนอื่นได้ยืนแบบนั้นก็หัวเราะครืน จ้อวี้หึงเอ่ย “ผู้กำกับ
ครับ แบบนี้มันรังแกเด็กนี่นา”

“ฉันยังไม่ได้พูดอะไรสักหน่อย กลายเป็นรังแกเขาไปซะงั้น” ผู้กำกับ
เจียวลูบเครา “พวกเธอแต่ละคนนะนะ อยู่ได้เห็นแต่ว่าเขาเป็นหนุ่มน้อย
หน้าตาหล่อเหลาแล้วจะไม่เห็นผู้กำกับคนนี้อยู่ในสายตาเซียว ยี่สิบปีก่อน
ฉันก็เป็นหนุ่มน้อยสุดหล่อคนหนึ่งเหมือนกันนะ”

กงซีเฉียวเพิ่งจะยกสายสลิงในมือที่ทีมงานติดตั้งให้ พอได้ยินคำพูด
ของผู้กำกับเจียว เขาก็หัวเราะออกมาทันที “ถ้าพวกเราทุกคนยอมรับว่า
ผู้กำกับเป็นหนุ่มหล่อ ผู้กำกับจะเลี้ยงของว่างมื่อตีหกพวกเราไหมครับ”

“ใช่ๆๆ ผู้กำกับเจียว ผู้กำกับนะเป็นผู้กำกับที่หล่อที่สุดในโลกจริงๆ ครับ เพราะงั้นของว่างมื่อตึกคินนี้ ผู้กำกับรับเป็นเจ้าของมือแล้วใช่ไหมครับ” หม่าเซี่ยนที่กำลังติดตั้งสลิงอยู่เหมือนกันลုပ်ท้องบ๊อยๆ “ตอนนั้นผมกำลังหิวพอดีเลย”

ผู้กำกับเจียวแก่งทำเป็นโกรธ แต่ก็ทำเป็นยอมรับอย่างช่วยไม่ได้ ในขณะที่เดียวกัน ยิ่งทำให้ทุกคนหัวเราะครั้นครั้นแครงกันใหญ่

แต่ไม่ว่าจะหัวเราะเฮฮากันอย่างไร พอถึงตอนเริ่มถ่ายทำ ทุกคนก็จริงจังกันขึ้นมาทันที และนี่ก็เป็นเหตุผลที่ผู้กำกับเจียวใจดีกับนักแสดงในกองด้วย นักแสดงนำเหล่านี้ ต่อให้สุมหยิบออกมาสักคนหนึ่งก็ยังเป็นดาราใหญ่ที่มีแต่แฟนคลับห้อมล้อมติดตาม แต่หลังจากเข้ามาในกองนี้แล้วกลับไม่มีใครวางมาดใหญ่โต และไม่มีใครใช้สถานะของตัวเองในการเพิ่มบหส่วนของตัวเองให้มากขึ้นด้วย นับว่าเคารพในอาชีพกันมากทีเดียว

แม้แต่คุณชายใหญ่ที่สนิทสนมกับสี่ซิง เวลาถ่ายหนังก็ไม่เคยบ่นว่าเหนื่อยหรือลำบาก ต่อให้ต้องห้อยตัวอยู่บนสลิงครึ่งค่อนวันจนผิวถลอกเป็นแผลก็ไม่เหวี่ยงเงิน เวลาผู้กำกับอย่างเขาชี้แนะอะไรไปก็ฟังและทำตามอย่างตั้งใจ

ถ้านักแสดงทั่วๆ ไปเชื่อฟังเขา ผู้กำกับเจียวอาจจะไม่ได้รู้สึกซาบซึ้งขอบคุณขนาดนี้ แต่คนที่มีสถานะอย่างกงซีเฉียวยังเคารพในอาชีพและเคารพนักแสดงคนอื่น ๆ ขนาดนี้ เท่านั้นก็เพียงพอให้ผู้กำกับเจียวมองกงซีเฉียวอยู่ในระดับสูงชันแล้ว

บางที่แนวคิดเช่นนี้อาจจะไม่ยุติธรรมสำหรับนักแสดงคนอื่น ๆ ก็ได้ แต่ถ้าสถานะของคนคนหนึ่งสูงส่งมากพอ ทศคนคิดในการทำสิ่งต่างๆ ของเขาก็จะยิ่งง่ายต่อการทำให้คนอื่นเกิดมุมมองและความรู้สึกแตกต่างกันออกไป

การที่ “ต้องทำให้ได้” กับ “จะไม่ทำก็ได้ แต่ก็ยังทำจนได้” ปกติมันก็คนละชั้นกันอยู่แล้ว

ตอนที่สี่ซิงมาถึงกองถ่ายภาพยนตร์ *ชีวเจิน* กงซีเฉียวยังห้อยโหนอยู่บนสลิงเตะไปต่อมายอยู่เลย โปรดิวเซอร์โจวเห็นสี่ซิงก็รีบมาต้อนรับ

อย่างกระตือรือร้น “เจ้านาย มาเยี่ยมกองถ่ายเหรอครับ”

เขาก็้มลงดูนาฬิกา นี่ก็เกือบห้าทุ่มแล้ว เจ้านายมาเยี่ยมกองถ่ายหรือมาร่วมวงสนุกสนานครั้นครังกันแน่

“อีกนานแค่ไหนกว่าจะถ่ายเสร็จ” ลีซิงเห็นสลิงที่กงซีเฉียวห้อยอยู่ค่อย ๆ ลดระดับลง เขาไม่รอให้โปรดิเวเซอร์ใจตอบ แต่รีบเดินไปทางกงซีเฉียวทันที

โปรดิเวเซอร์ใจมองเบื้องหลังของลีซิงแล้วก็รู้สึกไปกิน หมดคำพูดไปชั่วขณะ

กงซีเฉียวเหมือนจะไต่ยินที่ทีมงานพูดคำว่า “ประธานลี” จึงเงยหน้าขึ้น แล้วก็เห็นลีซิงกำลังเดินมาหาตัวเองพอดี ใบหน้าของกงซีเฉียวเผยยิ้ม “มาแล้วเหรอครับ”

ลีซิงพยักหน้าเงียบ ๆ รอจนทีมงานปลดสลิงที่เอวของกงซีเฉียวออกแล้วจึงเอ่ย “ผมเห็นตึกป่านี่แล้วคุณยังไม่กลับบ้านก็เลยมาดูหน่อย”

ทีมงานโดยรอบ : ...

ประธานลีรู้ได้อย่างไรว่าคุณชายเฉียวยังไม่กลับบ้าน

“คุณมาได้เวลาพอดีเลยครับ เราเพิ่งจะถ่ายเสร็จกัน ผู้กำกับเจียวเตรียมเลี้ยงของว่างมื่อตึกพอดีเลย ไปด้วยกันไหมครับ”

ลีซิงพยักหน้าเงียบ ๆ

กงซีเฉียวยิ้มตาหยิ้มมองไปทางผู้กำกับเจียว “ผู้กำกับเจียวครับ ไม่ถือใช่ไหมครับ ถ้าผมจะพาอีกคนหนึ่งไปร่วมกินข้าวด้วย”

“ไม่ถือเหรอ ไม่ถือ” ในใจของผู้กำกับเจียวแอบอุทานว่ากงซีเฉียวนี่ช่างให้เกียรติเขาจริง ๆ คนที่ผู้กำกับคนอื่นคิดหาวิธีแหบตายก็ยังไม่ได้เจอนั้นนะ เขากลับได้เจอเพราะมีนักแสดงอย่างกงซีเฉียวอยู่ในกอง ต่อหน้าลีซิงก็นับว่าได้เอาตัวเองไปให้อีกฝ่ายเห็นหน้าค่าตาแล้ว

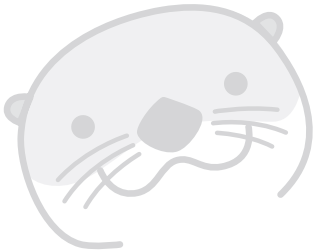
ท่านস্যอมให้เกียรติเขาโดยการไปกินของว่างมื่อตึกด้วย แต่นั่นเขาก็ดีใจแทบไม่ทันแล้ว จะไปถือสาได้อย่างไร

ไต้หวันมองลีซิงที่เดินไปเป็นเพื่อนกงซีเฉียวตอนล้างเครื่องสำอางด้วยสายตาสับสน ท่านสีเวลาที่มึงกงซีเฉียวอยู่ด้วยเหมือนจะดูเข้าถึงง่ายขึ้น

หรือเปล่าละ

สี่ซิ่งนั่งเจียบๆ อยู่ใกล้ๆ เขามองกงซีเฉียวที่ถูกช่างแต่งหน้าห้อมล้อม
เพื่อช่วยลบเครื่องสำอางให้ สายตานั้นอบอุ่นอ่อนโยนอย่างที่สุด

ถ้าให้ช่างแต่งหน้าจำนวนไม่น้อยในที่นั้นชื่นชมอีกครั้งละก็ คงต้อง
บอกว่าความรู้สึกที่ท่านสืมีต่อคุณชายเฉียวช่างดีแสนดีจนแทบทนมไม่ไหว

ทดลองอ่าน

บทที่หกสิบเก้า

เมื่อมีคนใหญ่คนโต อย่างสี่ซิงอยู่ การเลี้ยงข้าวของผู้กำกับเจียว ก็ยกระดับขึ้นหลายระดับทีเดียว แต่น่าเสียดายที่ตอนนี้อีกมากแล้ว ร้านอาหารไม่น้อยต่างก็ปิดกันไปหมด พวกเขาจึงได้แต่หาร้านหม้อไฟที่เปิด ยี่สิบสี่ชั่วโมงไปนั่งกินกัน

เมื่อมีหลายๆ คนอยู่ในที่เดียวกันก็เหมาะกับการกินหม้อไฟ เพียงแต่ผู้กำกับเจียวยังรู้สึกว่าร้านนี้ไม่ยิ่งใหญ่ไฮโซพอ เขากลัวว่าท่านสี่จะคิดว่า เขาชี้เหนียว ในฐานะที่เป็นเบอร์ใหญ่ในวงการผู้กำกับ เขาคงจะให้บอส ในวงการตระกูลดังมีภาพจำแบบนี้กับตัวเขาไม่ได้

ขณะที่ผู้กำกับเจียวกำลังลำบากใจนั่นเอง กงซีเฉียวก็เอ่ย “กลิ่นหอม จังเลย วันนี้ผู้กำกับเจียวเลี้ยง พวกเราต้องสั่งแต่ของแพงๆ นะ ไม่เอา ของถูกนะครับ”

“นั่นก็แน่นอนอยู่แล้วละ” ใต้เป็นผู้หญิงฉลาด เธอรู้ว่าเวลาไหน ที่ควรพูดจึงรับช่วงบทสนทนาทันที “มาๆๆ ทุกคนรีบนั่งเร็ว เดียวผู้กำกับเจียวเสียใจทีหลังแล้วจะไม่ยอมจ่ายเงิน”

“ปกติเวลาพวกเธอให้ฉันเลี้ยงนะน้อยเสียทีไหน” ผู้กำกับเจียว หัวเราะพลางว่า “นั่งกันเถอะ ไม่อย่างนั้นฉันจะกลับค่าจริง ๆ แล้วนะ” พูดจบ เขาก็ยิ้มให้สี่ซิงพลางว่า “ประธานสี่ นี่ก็ดีกแล้ว ร้านหลายร้าน ก็ปิดกันไปแล้ว ปกติคนในกองถ่ายพวกนี้นะชอบสรรวเสเฮฮา อย่าถือสา

พวกเขาเลยนะครับ”

“ผู้กำกับเจียวไม่ต้องเกรงใจครับ” ลีซิงพยักหน้าให้ผู้กำกับเจียวเล็กน้อย “คนเยอะก็กินหม้อไฟก็คักดี”

รอจนลีซิงนั่งลงแล้ว ทุกคนจึงค่อยนั่งล้อมโต๊ะ ลีซิงนั่งตรงกลาง ซ้ายขวาของเขาเป็นวงซีเจียวกับผู้กำกับเจียว คนอื่นๆ ก็ค่อยๆ นั่งเรียงลำดับกันไป ส่วนทีมงานที่เหลือก็นั่งกันอีกโต๊ะหนึ่ง

เมื่อสั่งอาหารเรียบร้อยแล้ว ทุกคนก็ไม่ได้สั่งเหล้าเพราะพรุ่งนี้ยังต้องทำงานกันอีก พวกเขาสั่งเครื่องดื่มอื่นมาแทน

ผู้กำกับเจียวยกแก้วขึ้นพลางเอ่ย “วันนี้ได้กินข้าวร่วมโต๊ะกับประธานลี้ ถือเป็นเกียรติของพวกเรา ผมขอใช้เครื่องดื่มในที่นี้แทนสุรา ขอเป็นตัวแทนทีมงานทั้งกองขอบคุณที่ประธานลี้สนับสนุนการทำงานของกองถ่ายภาพยนตร์เรา”

คนอื่นๆ เห็นดังนั้นก็ลุกขึ้นยืนตาม พวกเขาค่อยๆ ชูแก้วขึ้น ตั้งแต่เข้ามาในกองถ่ายนี้ พวกเขาก็ไม่ได้รับประทานอาหารร่วมกับท่านลี้เพียงแต่ครั้งเดียว ถ้าพูดเรื่องนี้ออกไปก็คงดูเป็นเรื่องโอ้อวดน่าดู

ลีซิงเหลือบเห็นที่ทางดาว่างซีเจียวก็ยืนขึ้นแล้วเช่นกัน เขาจึงยืนขึ้นด้วย “ผู้กำกับเจียวเกรงใจเกินไปแล้ว ทุกคนทำงานก็เพื่อภาพยนตร์เรื่องนี้ ต้องทุ่มเทความตั้งใจกันมากมาย ผมต่างหากที่ควรต้องขอบคุณทุกคนในที่นี้” พูดจบ เขาก็ยกแก้วขึ้นดื่มเครื่องดื่มในแก้วจนหมด

ทุกคนเห็นท่าทีของประธานลี้ดูอบอุ่นอย่างนั้น ในใจก็รู้สึกซาบซึ้งใครกันนะที่บอกว่าท่านลี้เย็นชาไร้ความรู้สึก ที่จริงคนเขาแค่ออกจะพูดน้อยไปหน่อย แสดงความรู้สึกทางสีหน้าน้อยไปนิด แต่ก็ปฏิบัติกับคนอื่นไม่เลวเลย ชาวลือนี้ทำร้ายกันจริงๆ

ไม่นานหม้อซุ๊ปก็ถูกยกมาตั้ง กับข้าวก็เริ่มยกมาเสิร์ฟ วัตถุดิบอาหารประเภทต่างๆ ถูกนำลงหม้อ ไม่นานก็ส่งกลิ่นหอมเย้ายวนออกมา

ทุกคนงานยุ่งกันมากจนถึงตอนนี้จึงเริ่มหิวแล้ว ถ้าไม่ใช่เพราะเห็นว่าลีซิงอยู่ด้วยละก็ ตอนนี้พวกเขาก็คงลงตะเกียบกันให้อ่อน แย่งกันกินของชอบไปแล้ว

กงซีเฉียวคืบกระเพาะหมูขึ้นมาลวกในจานน้ำมัน มันร้อนจนเขาต้องเป่าอยู่หลายที เมื่อกลืนไปเรียบร้อยก็พูดกับสีซิงเบาๆ “รสชาติไม่เลวนะครับ แต่ว่าท้องคุณไม่ค่อยดี กินพวกกับข้าวในหม้อน้ำมันแดงให้น้อยลงหน่อยดีกว่า”

ตั้งแต่ที่สีซิงเป็นหวัดคราวที่แล้ว หน้าซำยังปวดท้องอีก เขาก็ถูกกงซีเฉียวมองว่าเป็นคนท้องไม่ค่อยดีไปโดยปริยาย ไม่ว่าสีซิงจะปฏิเสธอย่างไรก็ไม่เป็นผล ดังนั้นเขาจึงยอมรับไปเสียบๆ เสียให้รู้แล้วรื้อด ฟังกงซีเฉียวพูดจบแล้วตะเกียบที่เตรียมยื่นไปคืบอาหารในหม้อน้ำมันแดงก็หักเลี้ยวทันที เขาหันมาเลือกลูกชิ้นกึ่งในหม้อซุบขาวใส่สามตัวเองแทน

“คราวที่แล้วตอนที่คุณมาเยี่ยมกองถ่าย หม้อไฟที่บอดี้การ์ดของคุณทำเหมือนจะอร่อยกว่านี้นิดหน่อยนะครับ” กงซีเฉียวเห็นสีซิงว่านอนสอนง่ายก็คืบเห็ดจวันฮวา¹ สองดอกจากในหม้อน้ำมันแดงใส่สามของสีซิงแล้วก็เอ่ยด้วยน้ำเสียงเหมือนกับให้รางวัล “กินให้น้อยลงแค่นิดหน่อยก็พอครับ”

สีซิงยกมูมปากขึ้นเล็กน้อย “เพราะคุณไม่ได้กินมันนานกินไปนะสิ ถึงได้รู้สึกว่ามันอร่อยเป็นพิเศษ”

“ก็อาจจะใช่ครับ” กงซีเฉียวพยักหน้า “แต่ใครใช้ให้คุณไปเยี่ยมกองถ่ายได้เวลาพอเหมาะพอเจาะขนาดนั้นล่ะครับ ทำให้ผมได้กินหม้อไฟมือนั้น ทำเอาตอนนี้หม้อไฟอื่นๆ ต่อให้รสชาติดีแค่ไหนก็ธรรมดาไปหมดแล้ว”

โชคชะตาคนเรานี้ก็แปลก จะดีจะร้ายอย่างไรก็ไม่อาจฟันคำว่า “พอเหมาะพอเจาะ” ไปได้

สีซิงตาเป็นประกาย ในที่สุดรอยยิ้มที่มูมปากก็เผยออกมา “คุณชอบก็ดีแล้ว”

สองคนกินหม้อไฟไปพลางกัมหน้าคุยเล่นกันไปพลาง คนอื่นๆ ที่ร่วมโต๊ะอยู่ด้วยต่างเกรงกลัวสถานะของสีซิง ประกอบกับพวกเขาเองก็ถือว่าเป็นเบอร์ใหญ่ในวงการ ดังนั้นจึงรู้สึกกระดากเกินกว่าที่จะสอดแทรกเข้าไป

¹ เห็ดชนิดหนึ่ง มีสีแดงเพลิง บางทีเรียกว่าหัวฮวา (ดอกไม้ไฟ)

พูดคุยด้วย ดังนั้นจึงได้แต่ทำเป็นก้มหน้ากินข้าว แต่ความสนใจของพวกเขา ก็พุ่งไปที่ตัวสีซิงโดยไม่รู้ตัว

เอ๋ ประธานสีตักลูกชิ้นให้กงซีเฉียวหรือ

ไอ้ะ เมื่อกี้ตอนกงซีเฉียวคิบบกับข้าวให้ประธานสี เขาสิ้มเปลี่ยนเป็น ตะเกียบกลางนี่นา

ไอ้หย่าๆๆ กุ้งตัวนั้นใหญ่จริงๆ น่าเสียดายที่ท่านสีคิบบไปซะแล้ว เอ๊ะ กุ้งตัวนั้นปอกเปลือกเรียบร้อยแล้วเอาไปให้กงซีเฉียวหรือ

เอาละๆ ก็รู้หรือคะว่าคุณสองคนเป็นพี่น้องที่สนิทสนมกัน แต่ ก็ไม่ต้องเข้ากันขนาดนี้ได้ไหมละ กับข้าวอร่อยๆ นะคิบบกันไปอย่างด่วนๆ ตลอดเลย

เห็นลักษณะการปฏิสัมพันธ์ระหว่างกงซีเฉียวกับสีซิงแล้ว ไต๋นี่ก็ รู้สึกเหมือนถูกเปรียบเทียบกับอะไรไม่รู้ แบบนี้มันไม่ถูกสิ กิ๊งซีเฉียวเป็น หุ่นโมเสตซัดๆ ทำไมเธอถึงรู้สึกเหมือนโดนทอดความรักใส่เสียเต็มหน้า อย่างไม่แปลกๆ

“มีอะไรเธอ” เฉินอี้คิบบเห็นตอมน้ำใสของเธอ

ไต๋นี่ส่ายหน้า เธอเอ่ยด้วยสีหน้าดูมีลับลมคมใน “เปล่า” เธอรู้สึกกว่า ตัวเองเหมือนจะไปรู้อะไรที่ไม่ควรรู้เข้าเสียแล้ว

ขณะที่กำลังคิดแบบนี้ จู่ๆ สีซิงที่กำลังคุยกับกงซีเฉียวอยู่ที่เกยหน้า ขึ้นมามองเธอ สายตานั้นเรียบนิ่งและแทบจะไม่มีอารมณ์ใดๆ ฉายอยู่ แต่ ไต๋นี่กลับสะท้านเล็กน้อยในใจอย่างแปลกๆ เธอรีบเบนสายตาหนี ไม่กล้า มองอีก

เมื่อกินหม้อไฟกันเสร็จก็เลยเที่ยงคืนแล้ว ท่ามกลางสายตาของ ทุกคน กงซีเฉียวก็เข้าไปนั่งในรถของสีซิงด้วยท่าทางมั่นอกมั่นใจอย่างที่สุด ก่อนที่รถจะแล่นฝุ่นตลบจากไป

เรื่องนี้นำมาซึ่งความอิจฉาของคนนับไม่ถ้วนอีกครั้ง

นั่นมันท่านสีเฉียวนะ ท่านสีที่ใครต่อใครต่างเกรงกลัว การได้ เป็นเพื่อนเป็นพี่น้องที่สนิทสนมกับคนใหญ่คนโตแบบนั้นจะเป็นเรื่องที่เป็นเกียรติสักแค่ไหน มันคือเรื่องที่คุณชายตระกูลดังมากมายทำไม่ได้

ด้วยซ้ำไป

“เฮ้! พอแล้ว กลับกันได้แล้ว พรุ่งนี้เข้าอย่าสายล่ะ” ผู้กำกับเจียว โบกมืออย่างอารมณ์ดีให้ทุกคนต่างกลับบ้านของตัวเอง

เมื่อนึกถึงว่าพรุ่งนี้ยังต้องถ่ายหนังกันต่ออีก ทุกคนก็ห่อเหี่ยวกันทันที จ้าวอี้คุนเข่นเขี้ยวเคี้ยวฟัน มิน่าเล่า กงซีเฉียวถึงเป็นคนเสนอเรื่องม้อตึก ก็เพราะไอ้เจ้าเล่ห์นี่ไม่มีถ่ายหนังรอบสายนี้เอง

ตั้งแต่โดนกงซีเฉียวจัดการอย่างโหดไปหลายครั้ง ในใจของจ้าวอี้คุนก็นับกงซีเฉียวเป็นตัวแทนของคนที่น่ากลัวแต่ใจดำ ทำอะไรก็มักจะมีจุดประสงค์แฝงเสมอ

ถ้าผู้จัดการส่วนตัวของเขารู้ความคิดตอนนี่ของเขาละก็ คงจะพูดอีกแหละว่า คนหนุ่มคิดมากเกินไปเหมือนสมมงมีปัญหา รับประทานไม่ได้จริงๆ

สองวันมานี้ที่บ้านกงซีเฉียวไม่มีใครทำกับข้าว เขาจึงถูกสิจิงพามาอยู่ที่บ้านของตัวเอง พุดให้สวยหรูคือใช้โอกาสนี้ทำให้คนสองคนเข้าใจกันลึกซึ้งยิ่งขึ้น

กงซีเฉียวเองก็ไม่ได้ปฏิเสธ ดังนั้นเมื่อกินหม้อไฟกันเสร็จ ทั้งคู่จึงกลับไปทีวิลล่าตระกูลสีด้วยกัน

เมื่อกลับมาถึงห้อง ถอดเสื้อผ้าที่มีแต่กลิ่นหม้อไฟออกและอาบน้ำเรียบร้อยแล้ว กงซีเฉียวจึงเพิ่งพบว่าผิวตรงที่ตัวเองรัดสลึงเอาไว้มีรอยช้ำจริงๆ เขากดตรงนั้นเบาๆ ก็รู้สึกเจ็บเล็กน้อย

กงซีเฉียวนั่งลงบนเตียง ใช้ผ้าขนหนูเช็ดผม จู่ๆ เขาก็รู้สึกว่่าที่บ่าเย็นวูบ เมื่อหันไปก็พบว่าหน้าต่างยาวจรดพื้นนั้นไม่ได้ปิด ลมกลางคืนกำลังพัดจากข้างนอกเข้ามา

เมื่อจัดเสื่อคลุมนอนบนตัวเรียบร้อย เขาก็ลุกขึ้นเดินออกไปทางหน้าต่างจรดพื้นที่ไม่ได้ปิดนั้นแล้วก็ไปยืนอยู่บนระเบียง มองสวนในบริเวณบ้านตระกูลสีในสีสนแห่งราตรี เขาคิดไม่ได้ว่าสิจิงตัวคนเดียวอยู่ในคฤหาสน์ใหญ่โตขนาดนี้ มันน่าสนุกตรงไหน

มิน่าเล่า ตัววิลล่าทั้งหลังจึงให้ความรู้สึกค่อนข้างเย็นยะเยือก ที่แท้ก็ขาดความมีชีวิตชีวาตัวเอง

คฤหาสน์นี้ดูไปถึงดงาม สงบเงียบ แต่กงซีเฉียวู้สึกได้ว่าสถานที่
แห่งนี้ตั้งแต่ข้างในจนถึงข้างนอกล้วนแต่ถูกจับตามองอย่างเข้มงวด แม้แต่
บอดีการ์ดเหล่านั้นก็ไม่ใช่คนธรรมดาทั่วไป ตระกูลใหญ่สืบทอดมาหลายปี
ย่อมเก็บรักษาสम्บัติอันล้ำค่าของตระกูลเอาไว้ ยิ่งผู้นำตระกูลก็ยิ่งมีค่าตัว
ไม่ธรรมดา ไม่ต้องแปลกใจว่าทำไมถึงต้องระมัดระวังตัวขนาดนี้

ถ้าเป็นอย่างตระกูลกงซีของเขา อย่างมากก็แค่เป็นเจ้าของวิลล่าเดี่ยว
ในหมู่บ้านที่มีระดับสักหน่อย ระบบรักษาความปลอดภัยก็ดีมาก พูดออกไป
แล้วอาจจะทำให้หลาย ๆ คนอิจฉาริษยาได้ แต่ระดับอย่างเขาถ้าเทียบกับ
ตระกูลใหญ่จริง ๆ แล้วเรียกว่ายังคงห่างไกลอยู่หลายขุม ไม่ใช่คนที่อยู่ใน
ระดับเดียวกันเลยแม้แต่น้อย

ขณะกำลังนึกถึงเรื่องเกียรติยศของตระกูลใหญ่อยู่นั้น จู่ ๆ เขาก็
ได้ยินเสียงการเคลื่อนไหวข้างตัว เมื่อหันไปมองก็พบว่าสี่ซิงปรากฏตัวขึ้น
ที่ระเบียงห้องข้าง ๆ ทั้งคู่สบตากัน หลังจากเงยไปครู่หนึ่ง กงซีเฉียวกี้
หัวเราะออกมาก่อน

“ยังไม่นอนหรือครับ” กงซีเฉียวาทบตัวกับราวระเบียงด้วยท่าทาง
เกียจคร้าน ไม่มีมาดเหลือสักนิด เขาหัวเราะแล้วว่า “คฤหาสน์นี้ละ เป็นของ
ที่ตกทอดมาจากบรรพบุรุษของคุณหรือครับ”

สี่ซิงพยักหน้า เขามองคฤหาสน์แห่งนี้ด้วยสีหน้าเรียบนิ่ง “ตกทอด
มาหลายรุ่นแล้วละ เพียงแต่ห้องข้างในเคยตกแต่งปรับปรุงใหม่เท่านั้นเอง”

น้ำเสียงของสี่ซิงคล้ายไม่ค่อยมีความรู้สึกผูกพันอะไรกับคฤหาสน์นี้นัก
กงซีเฉียวจึงไม่ได้ถามเรื่องอดีตของตระกูลสี่ซิง แม้ว่าเมื่อยุคสมัยเปลี่ยนไป
ตระกูลใหญ่หลาย ๆ ตระกูลจะค่อย ๆ ตกต่ำลงเพราะสงครามและความวุ่นวาย
ต่าง ๆ แต่ทายาทของพวกเขาก็ยังคงยิ่งใหญ่จนครอบครัวยุคอื่นเทียบไม่ได้
อยู่นั่นเอง

ได้ข่าวว่าประเทศจะทำการวิจัยประวัติศาสตร์โบราณจึงเคยไปขออ่าน
ข้อมูลที่สืบทอดกันมาจากบรรพบุรุษของตระกูลใหญ่ต่าง ๆ เห็นได้ชัดว่า
ตระกูลใหญ่เหล่านี้มีข้อมูลลงในที่ลึกลับขนาดไหน

ชาติที่แล้วเขามีชาติกำเนิดจากชนชั้นรากหญ้า ไม่เคยเห็นของล้ำค่า

หายากต่าง ๆ แต่เพราะภายหลังมีอำนาจขึ้นมา เขาจึงได้รับของล้ำค่าโบราณ ตลอดจนภาพตัวอักษรจีนโบราณที่เคยอยู่ในมือลูกหลานคนตระกูลใหญ่ที่ตกอับมาบ้าง แต่น่าเสียดายที่ต่อให้เป็นของล้ำค่าเพียงใด แต่ตอนอยู่เอามาไม่ได้ ตอนตายก็เอาไปไม่ได้ ซาติที่แล้วเขาไม่ได้แต่งงาน ไม่มีลูก จึงไม่รู้ว่าเมื่อตนตายไปแล้ว ของเหล่านั้นกลับคืนสู่ราชวงศ์หรือว่าถูกเอามาฝังร่วมกับศพของเขาไปหมดแล้ว

และก็เพราะความเสียใจนี้เอง จึงทำให้ซาตินี้เขาได้เข้าใจหลักการหนึ่งคือ ถ้ามีวันดี ๆ ก็อย่าได้ทำตัวหงุดหงิดงุ่นง่านให้เสียเวลาอยู่เลย ใช้ชีวิตอย่างมีความสุขสบายใจดีกว่า ชีวิตคนช่างแสนสั้นและลำบากนัก ใครจะรู้ว่าเราจะต้องหลับตาลงในวันใด

“ดีมากเลยครับ” กงซีเฉียวยิ้มให้สีซิง “ตระกูลสีสมกับเป็นตระกูลใหญ่”

“ยุคสมัยนี้แล้ว เป็นตระกูลใหญ่แล้วยังไง เป็นชาวบ้านธรรมดาแล้วยังไง” สีซิงก้มหน้า เขามองบริเวณคฤหาสน์อันกว้างใหญ่ “ตอนนี้ผมไม่ต้องการอะไรอย่างคำว่าตระกูลใหญ่นี้แล้วละ”

ที่จริงที่สีซิงพูดก็มีเหตุผล ถ้าเทียบกับยุคองค์กั๊กดินในสมัยโบราณแล้ว ตระกูลใหญ่ในสมัยนี้อยู่ภายใต้สังคมนี่มีกฎหมายเป็นตัวกำหนด พวกเขาที่แคมีเรื่องราวรายละเอียดภายในมากกว่าคนอื่นเล็กน้อยเท่านั้น แต่เมื่อเจอกับผลกระทบของสังคม พวกเขาที่ห่างไกลจากยุคองค์กั๊กดินามากนัก

ตระกูลที่ถูกเรียกว่าตระกูลใหญ่ของตี่ตูทุกวันนี่ มีหลายตระกูลที่เพียงต้องคอยแบกหน้าตาตัวเองเอาไว้เท่านั้น หลาย ๆ คนชีวิตแต่ละวันยังไม่ดีเท่าครอบครัวที่รวยกะทันหันอย่างตระกูลกงซีเลยด้วยซ้ำ คงไม่ต้องบอกเลยว่าจะมีลูกหลานห่วย ๆ อีกสักเท่าไรหรือที่ขายภาพตัวอักษรจีนหรือพวกคัมภีร์โบราณของตระกูลทิ้งเสีย เพียงเพื่อจะได้ใช้ชีวิตสบาย ๆ ไม่ทำอะไรเป็นชิ้นเป็นอัน

ส่วนตระกูลใหญ่ที่เป็นอย่างตระกูลสีซึ่งประสบความสำเร็จและรักษาความเคารพยำเกรงของคนกับสถานะในสังคมเอาไว้ได้นั้น จะมีสักมากน้อย

เท่าใด

“ถึงจะพูดแบบนั้น แต่อย่างน้อยก็จะได้ให้ลูกหลานรุ่นต่อไปได้
เข้าใจถ่องแท้ถึงความรุ่งโรจน์หรือตกอับ มีศักดิ์ศรีหรือโดนหมิ่นหมายของ
วงศ์ตระกูลอย่างชัดเจนนะครับ” กงซีเฉียวยิ้มพลางเอ่ย “ของบางอย่าง
ที่ตระกูลใหญ่ครอบครอง คนธรรมดาที่ไม่แน่นว่าจะมีนะ”

สีซิงถอนหายใจอย่างไม่ตอบรับหรือปฏิเสธ เขาสังเกตเห็นว่ากงซีเฉียว
สวมเสื้อคลุมนอนแคตัวเดียว ดังนั้นจึงเอ่ยปาก “ตอนกลางคืนอากาศเย็น
คุณก็ระวังอย่าเป็นหวัดล่ะ”

กงซีเฉียวดึงชุดคลุมของตัวเอง “งั้นผมเข้าไปนอนก่อนนะครับ
ราตรีสวัสดิ์ครับ”

“ราตรีสวัสดิ์” สีซิงกวาดสายตาดูผ่านมุมปากของกงซีเฉียว ไปหูของเขา
แดงเรื่อ

กงซีเฉียวหัวเราะแบบไม่มีเสียง เขาหันกายเดินกลับเข้าห้อง สีซิง
มองระเบียงว่างเปล่าแล้วก็รู้สึกผิดหวังอยู่บ้าง

เช้าวันรุ่งขึ้น กงซีเฉียวถูกเสียงโทรศัพท์จากเงินเคอปลุกให้ตื่น เขา
เอาโทรศัพท์มือถือมาแนบหู กอดผ้าห่มแล้วก็กึ่งอยู่บนเตียง

“ฮัลโล่ พี่เงิน” เขาหาว พยายามทำให้ตัวเองตื่นมากกว่านี้อีกนิด
ด้วยนิสัยของเงินเคอแล้ว ถ้าไม่มีเรื่องอะไรล่ะก็ คงไม่โทรศัพท์มารบกวน
การพักผ่อนของเขาหรอก

เงินเคอที่อยู่ปลายสายฟังออกว่าเสียงของกงซีเฉียวค่อนข้างงัวเงีย
พอรู้ว่าอีกฝ่ายยังนอนอยู่จึงพูดต่อ “เสี่ยวเฉียว ตอนนี้นายไม่อยู่บ้านหรือ”

เมื่อฟังออกว่าน้ำเสียงของเงินเคอออกจะแปลก ๆ กงซีเฉียวจึง
ลุกขึ้นนั่ง “มีอะไรหรือครับ”

“มีคนปล่อยข่าวว่านายเป็นพระเอกหนังเรื่อง ชิวจิน นะลิ ยิงไปกว่านั้น
คือบอกว่านายอาศัยความสัมพันธ์กับสีซิงเพื่อให้ได้บทนี้มาด้วย” น้ำเสียง
ของเงินเคอไม่ค่อยดี เดิมนี้ก็ไม่ใช่ว่าเรื่องใหญ่อะไรหรอก แต่ดันมีคนไป
ยั่วยุแพนคลับของจ้าววีหิงมิงโดยบอกเป็นนัย ๆ ว่ากงซีเฉียวใช้อำนาจกดข่ม
คนอื่น ทำให้จ้าววีหิงมิงที่เป็นราชาจอเงินรุ่นก่อนกลายเป็นนักแสดงสมทบ

ให้กงซีเฉียวซึ่งเป็นดาราน้ำใหม่ เดิมทีบทนี้เป็นของจ้าววิ้มิง แต่เพราะ ลีซิงเป็นคนหนุ่มหลังกงซีเฉียว จ้าววิ้มิงจึงจำต้องยอมปล่อยให้ไป แล้วรับบทเป็นพระรองแทน

จ้าววิ้มิงเป็นใคร นั่นนะราชาจอเงินที่มีชื่อเสียงทั้งเรื่องฝีมือการแสดง แล้วก็มือร่ำรวยนะ กลุ่มแฟนคลับก็มันคง แถมรูปร่างหน้าตาก็ดี แม้แต่ แฟนหนังทั่ว ๆ ไปก็ยิ่งรู้สึกกับเขาดีมาก พอตอนนั้นมีข่าวออกไปว่ากงซีเฉียว ใช้อำนาจข่มคนอื่นเพื่อแย่งบทมา แถมยังทำให้ราชาจอเงินที่มีภาพลักษณ์ดี เป็นพิเศษอย่างจ้าววิ้มิงต้องไปรับบทรอง แล้วแฟนคลับของจ้าววิ้มิง จะนั่งนิ่งอยู่ได้อย่างไร

เมื่อฟังที่เล่าไปจบ กงซีเฉียวก็ขมวดคิ้ว ชาวแบบนี้ดูเผิน ๆ เหมือน กำลังบอกว่าเขาใช้อำนาจข่มคนอื่น แต่ความหมายที่มากกว่านั้นก็คือ ถ้าไม่มีบอสอย่างลีซิงอยู่ คนอย่างกงซีเฉียวก็คงอยู่ในวงการบันเทิงต่อไป ไม่ได้หรอก ที่เขามีสถานะอย่างทุกวันนี้ได้ก็เพราะอาศัยลีซิงคอยค้ำอยู่ ทั้งนั้น

หลักการนี้ค่อนข้างมอมเมาคนอยู่บ้าง แต่คนที่เชื่อข่าวลือง่าย ๆ ก็กลับเชื่อเสียอย่างสนิทใจ คนเหล่านั้นจึงวุ่นวายกับการไปเห็นนอกเห็นใจ จ้าววิ้มิงและรังเกียจเด็ดฉันท้องซีเฉียวไปพร้อม ๆ กัน

ดูจากรูปการณ์ตอนนี้ ถ้าเขาไม่ตัดความสัมพันธ์กับลีซิงเพื่อแสดงความบริสุทธิ์ใจ ก็เท่ากับกำลังเกาะขาคนใหญ่คนโต เล่นกฎหมู่ ไม่มีความสามารถที่แท้จริง

หลังจากข่าวนี้แพร่ออกไป เงินเคอก็ค่อนข้างแปลกใจอยู่เหมือนกัน เรื่องนี้น่าจะมีคนอยู่เบื้องหลังซัด ๆ แต่ใครกันที่กล้าหาญชาญชัยขนาดนี้ กล้าเอาลีซิงมาเป็นประเด็นได้ ตอนนีที่ทีมงานที่ดูแลกงซีเฉียวออกโรงกันแล้ว พวกเขาไปควบคุมให้สื่อสงบลง แต่เห็นได้ชัดว่าอีกฝ่ายไม่คิดจะปล่อย กงซีเฉียวไป จึงหยิบเอาประเด็นเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างลีซิงกับกงซีเฉียว มาเล่นเป็นประเด็นอยู่ตลอด เรียกว่าเหยียบย่ำผลงานดี ๆ ที่กงซีเฉียวทำ ในวงการบันเทิงเสียจนไม่มีเหลือ

นอกจากนี้ก็ยังมีความสงสัยที่ไม่ว่าใครก็มาจกไหนอีก พวกนั้น

ออกมาพูดว่า ที่จริงฝีมือการแสดงของกงซีเฉียวก็มัน ๆ แค่ออกใช้หลอกแฟนคลับสมองพิการได้ ไม่รู้ว่าแฟนคลับพวกนั้นนั้นจะมีสักกี่คนที่กงซีเฉียวใช้เงินจ้างมา

“ไม่ต้องห่วงนะครับ” กงซีเฉียวพอจะเดาเรื่องคราวนี้ได้แล้ว เรื่องคราวนี้ไม่ได้พุ่งเป้ามาที่เขา แต่พุ่งเป้าไปที่สี่ซิงต่างหาก แต่คนที่จะเดาได้ว่าสี่ซิงมีใจให้เขาทั้งยังไม่กลัวโดนสี่ซิงเล่นงานเอานะ ทั้งตั้ตุ้ก็คงมีไม่กี่คนหรอก “ให้ที่ทีมงานเราหยุดเปลืองแรงโดยเปล่าประโยชน์ก่อนเถอะครับ” ถ้าเป็นคนทีกล้าเป็นปฏิปักษ์กับสี่ซิงจริงๆละก็ ทีมงานของเขาก็คงไม่ใหญ่พอจะจัดการหรอก

เงินเคอฟังคำพูดของกงซีเฉียวแล้วก็รู้ว่าเรื่องนี้ไม่ง่าย ยิ่งนึกถึงสถานะของสี่ซิงแล้วก็ได้แต่อดกลั้นเอาไว้ เขาถอนหายใจ “เสี่ยวเฉียว เรื่องนี้ถ้าไม่รีบจัดการ ฉันท้าว่ามันจะส่งผลกระทบต่อนายนะ”

“ผมรู้ครับ” กงซีเฉียวพูดด้วยน้ำเสียงอ่อนคลาย “ในเมื่อคนพวกนั้นรู้แล้วว่าสี่ซิงเป็นขาใหญ่ให้ผมเกาะ แล้วขาใหญ่นี้จะไม่ปกป้องผมได้ยังไงกันล่ะครับ ฝีมือการแสดงของผมเป็นยังไง ใครมีตาที่มองเห็นแล้ว มีดาราใหญ่คนไหนบ้างล่ะครับที่ไม่เคยถูกใส่ร้าย แม้แต่พี่หมิงเองตอนนั้นก็โดนใส่ร้ายเหมือนกันไม่ใช่หรือครับ”

“นายนี้ก็ทำได้จริงๆ นะอะ” เงินเคอรู้อีกจนใจ ในเมื่อเรื่องนี้พวกเขาทำอะไรไม่ได้ ก็ได้แต่ไม่ทำแล้วละ เพียงแต่น้ำเสียงของเสี่ยวเฉียวดูมั่นใจเกินไป คนใหญ่คนโตอย่างประธานสีจะมีอารมณ์มาจัดการเรื่องข่าวลือในวงการบันเทิงแบบนี้ทันทีจริง ๆ หรือ

ไม่นานสี่ซิงก็ทำให้เงินเคอได้เห็นความสามารถการลงมือจัดการของบอสใหญ่ เพราะเรื่องนี้เขาไม่เพียงแต่จัดการ แต่ยังจัดการด้วยความเร็วสูงสุดอีกด้วย

ไม่ถึงครึ่งชั่วโมง คนที่อยู่เบื้องหลังเรื่องใส่ร้ายนี้ก็โดนถลกหนัง เรื่องที่บอกว่าใช้กฎหมายก็ถูกปฏิเสธ คนที่ออกมาพูดก็คือหลินอวี๋ คนเขียนบท ชิวเจิน เธอเปิดเผยว่ากงซีเฉียวเป็นเซียนจูนที่สมบูรณ์แบบที่สุดในใจของเธอ ตอนแรกที่กำหนดให้กงซีเฉียวเป็นพระเอก เธอยังไปตบโต๊ะ

ล้มเก้าอี้กับคนไม่น้อยอยู่เลยกว่าจะได้ตั้งซีดีวิวมารับบทนี้

หลินอวี้นักเขียนบทชื่อดัง หลังจากบทของเธอถูกนำมาทำเป็นภาพยนตร์ก็ได้รับการประเมินจากคนวงในว่ามีคุณภาพและเป็นที่ยอมรับในหมู่ผู้ชมเรื่อยมา คำวิจารณ์ก็ดีมาก ถ้าเธอบอกว่าพอใจในตัววงซีดีวิวอย่างนั้นก็แสดงว่าพอใจจริง ๆ อยู่แต่ลืบถึงเก้าอี้เปอร์เซ็นต์ เพราะนักเขียนบทคนนี้มีลักษณะนิสัยแปลกเป็นเอกลักษณ์อย่างมาก ตอนแรกบริษัทผู้ลงทุนอยากจะได้คนของตัวเองเข้าไปก็ถูกเธอต่อออกสาธารณะมาแล้ว ดังนั้นเธอคงไม่บังคับฝืนใจตัวละครจากปลายปากกาของเธอเอง เพียงเพื่อจะเอาใจนายทุนหรอก

หลินอวี้นิ่งออกมาพูด คนในเหตุการณ์อีกคนหนึ่งอย่างจ้าววิ้มหิงก็ออกมาปฏิเสธเสียงแข็งอย่างไร้ความปราณีกับนักข่าวเช่นกัน “การคัดเลือกบททั้งหมดของ *ชีวเจิน ล้วน* แต่ทำตามมาตรฐานที่เคร่งครัดของตัวละครแต่ละตัวครับ ถ้าบอกว่าเสียเฉียวแย่งบทผมก็คงเป็นคำพูดที่เหลวไหลไร้สาระลึนตึ บทนั้นไม่ได้เหมาะกับผมแต่แรกอยู่แล้ว ถ้าให้ผมไปแสดงบทนั้นละก็ นั่นต่างหากละที่เป็นการทำลายผลงานภาพยนตร์เรื่องนี้

“แล้วเรื่องที่บอกว่าเสียเฉียวฝีมือการแสดงไม่ดีนะ ตอนที่พูดคุณคงจะไม่มี ความปราณีหรือไม่ก็ไม่เคยดูผลงานของเขาสินะครับ เพราะแค่คนที่เคยดู *กั๋วเย่* ก็คงกระดากปากเกินกว่าจะพูดอะไรแบบนั้นออกมาแล้วยังไงก็แล้วแต่ ผมนะชื่นชมฝีมือการแสดงและตัวตนของเสียเฉียวมากนะครับ ส่วนเรื่องที่มีคนพูดตามสคริปต์ว่าเสียเฉียวใช้อำนาจกดข่มคนอื่น คุณก็พูดเสียอย่างกับเห็นกับตาเลยนะครับ

“ผมอยากจะถามอะไรคุณสักหน่อย มีคุณคนไหนบ้างที่รู้เรื่องที่ผมพูดคุยกับเสียเฉียวอย่างชัดเจนแจ่มแจ้ง ในเมื่อสิ่งที่พวกคุณรู้มันมากมายขนาดนี้ แล้วทำไมถึงไม่รู้ล่ะครับว่าในกองถ่ายมีคนมากมายแค่ไหนที่ขอบพูดหยอกว่าผมนะดูแลเสียเฉียวเหมือนลูกชาย”

ทุกคนรู้ว่าราชาจอเงินจ้าววิ้มหิงนั้นปกติแล้วน้อยครั้งมากที่จะออกมาพูดอะไร ชาวซุบซิบดาราคคนอื่น ๆ เขาก็ไม่เคยสนใจ วันนี้ออกมาพูด

มากขนาดนี้ เห็นได้ชัดว่าคงโกรธเป็นฟืนเป็นไฟแล้ว

แฟนคลับของจิวอี้หมิงเห็นแล้วว่าไอดอลของตัวเองออกจะเอ็นดู กงซีเฉียวขนาดนี้ ทั้งพูดออกจากปากตัวเองว่าเรียกอีกฝ่ายว่าเสี่ยวเฉียว อย่างนั้นอย่างนี้ อีกทั้งยังพูดเองด้วยว่าตัวเองดูแลกงซีเฉียวเหมือนลูก

ถ้ากงซีเฉียวแ่อย่างทีในข่าวลือว่าจริง ๆ ราชาจอเงินจี้จะออกมา ปกป้องขนาดนี้หรือ

เมื่อคิดอย่างนี้แล้ว เหล่าแฟนจี้ก็เริ่มมีปฏิกิริยาตอบกลับ แม่เจ้าไวยี่ นี่มันเป็นการใช้พวกเขาเป็นเครื่องมือซัด ๆ อยากให้พวกเขาทำเรื่องที่ตัวเอง เสียหาย แต่ศัตรูได้ใจอย่างนั้นหรือ

“ผู้จัดการครับ ข่าวในเน็ตโดนโจมตีกลับแล้วครับ พวกเราควรจะคิด หาวิธี...”

“ไม่ต้อง ในเน็ตเป็นยังไงไม่ต้องสนใจ ขอแค่เรื่องนี้ทำให้กงซีเฉียว รู้สึกมีปมในใจก็พอ”

คนที่มึงงานอดิเรกเป็นการวาดภาพพู่กันจีน ดูมีภาพลักษณ์สูงส่งเสมอ มาแบบนั้น เขาไม่เชื่อหรือว่ากงซีเฉียวจะรับได้ที่คนอื่นมาดูถูกเขาเพราะ ความยิ่งใหญ่เกรียงไกรของสี่ซิง

ความรู้สึกเป็นปฏิบัติ่มากมายในโลกนี้ ล้วนเกิดขึ้นเพราะคำเล่าลือ ของคนช่างนำกลั่น